

21. PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA. Jeesuse saadikud. 2. lugemisaasta

Lugemine püha Luuka evangeeliumist 10. peatükist

Luuka (9: 1 – 6); 10: 1 - 12 *Jeesus läkitab seitsekümmend jüngrit*

SEITSMEKÜMNE TEINE

Ruuben seisab rahva keskel. Jeesus jüngrid on tulnud kokku ligi seitsekümmend. Nad kuulavad tähelepanelikult, mida Jeesus neile räägib. Siis seovad mehed endale vöö peale ja asuvad kahekaupa teele.

Ruuben vaatab enda ümber, „kus see vennas siis on? Alles ta oli siin minu kõrval, koos jagasime leiba ja nüüd ta jälle kadunud! On vist uuesti ennast uinakule seadnud. Oh, teda, unekotti küll. Nii magab ta kõige olulisemad asjad oma elus maha.“

Ruuben vaatab põõsa taha ja leiabki oma venna sealt magamast. „Siimon! Ärka üles! me peame minema!“ Ruuben sakutab venda õlast.

„Kuhu minema? Ma just tukastasin veidi. Miks me peame minema?“ Siimon pühib käega une silmadelt ja ajab ennast püsti.

„Jeesus läkitas kõik mehed kahekaupa linnadesse ja paikadesse, kuhu Ta isegi tahtis minna. Kõik peavad minema kahekaupa. Ma peab sinu kaasa võtma, ma ei saa sind siia jätta.“

Siimon on endiselt pisut hämmeldunud Ruubeni tõtakusest. „Kas apostlid ka läkitati?“ uurib Siimon vennalt.

„Ei, sel korral mitte. Nüüd peame minema meie, kes me oleme töötanud Jeesust järgida ja Tema õpetuse järgi tegutseda. Jeesus ütles, et lõikust on palju, töötegijaid aga vähe!“

Lähme nüüd!“

„Oota, ma võtan endaga reisikoti ka kaasa, teki ja rahakukru. Mul on veel pisut raha järgi, mis ema meile kaasa pani.“ Siimon kohmitseb oma asjade kallal.

„Ära võta midagi endaga kaasa, seo vöö vööle ja lähme. Jeesus ütles, et me ei tohi endaga kaasas kanda kukrut ega pauna ega jalatseid. Me ei tohi aega viita.“

„Olgu pealegi, ma siis ei võta. Võta sinagi sandaalid jalast, kui Jeesus nii ütles. Kuule, aga kuidas me ennast tutvustame, kui me kusagile sisse astume?“

Ruuben võtab nüüd veidi ruttamises tagasi, eks rõhutanud Jeesuski, et tegutseda tuleb rahu. Nad on ju rahu saadikud. Nad lähevad inimestele jagama seda sama rahu, mida Jeesus on neile andnud. Rahu ja väarikus! Rahu ja väarikus!

„Jeesus ütles nii: kui te astute kuhugi majja, ütelge esmalt: „Rahu olgu sellele kojale!“ Ja kui seal on rahulaps, siis hingab teie rahu tema peal, aga kui ei ole, pöördub rahu tagasi teie peale. Aga jääge samasse majja, sööge ja jooge, mis neil on, sest tööline on oma palka väärt! Ärge käige ühest majast teise! Ja kui te lähete kuhugi linna ja teid võetakse vastu, siis sööge, mida teile ette pannakse, ja tehke terveks sealsed haiged ja öelge neile: „Jumala riik on teie lähedal!““

Siimon kuulab venda tähelepanelikult. „Aga kui meid ei kutsuta sisse, kui me mõnes majas ei ole teretunud? Mis me siis teeme?“ uurib ta vennalt.

„Jeesus mõtles ka sellise olukorra peale. Ta õpetas: Aga kui te lähete kuhugi linna ja teid ei võeta vastu, minge välja selle tänavaile ja öelge: „Ka tolmu, mis teie linnast meie jalgade külge on hakanud, pühime teile maha. Ometi teadke, et Jumala riik on lähedal!“ Ma ütlen teile: Soodomal on sel päeval hõlpsam põli kui tollel linnal.““

Siimonile näib nüüd ülesanne selge olevat. Ta on vennalt saanud piisavalt juhtnööre. Ta pisut pelgab ka, kas ta ikka saab kõigega hakkama, mis Jeesus on neile ülesandeks teinud. Aga seda, et Jumala riik on lähedal, on Siimon tundnud kogu selle aja, mis nad on vennaga Jeesuse õpilased olnud. Ega see vast pole ju keeruline, kõnelda inimestele Jeesusest, Tema õpetusest. Nad on ju näinud oma silmaga, kuidas Jeesus on

terveks teinud haigeid, söötnud näljaseid rahvahulki. Neil endilgi pole millestki puudus olnud.

„Kuule Ruuben! Palju neid oli, keda Jeesus seekord läkitas?“

„Neid, kes paarikaupa läksid, oli kokku seitsekümmend. Mina olen seitsmekümne esimene

ja sina seitsmekümne teine. Hea, et sa mul olemas oled, muidu ma polekski saanud ilma paariliseta minna.“ tunnistab Ruuben.

„Hea, et sina mul olemas oled. Ilma sinuta poleks ma Jeesuse juurde jõudnud.“

Vennad sammuvad paljajalu mööda teed päikese tõusu poole.

Küllike Valk, 2014.